

ORSZÁG-VILÁG

1059 APR 15

244
Képekben mutatjuk be egy kiszabadult
majomfi tavaszi kalandjait a Városligetben

iramodott, kereste az őserdőt, a dzsungelt — a fákat. Minthogy nem találta, a deszkakerítés felé vette

úgy vonszolták ki a vízből a szinte esztét veszített állatot, amely még mindig ellenkezett. A parton egy katonai derékszíj csattant a hasára, egy másik a nyakára — s most már három ápoló vezette a szökevényt végig a Ligeten. Az úton a részegítő és kimerítő eseményektől a szegény pávián háromszor elájult.

Amikor a kaland után meglátogattuk a páviánt, már nem volt olyan nagylegény. Nyugodtan ült ketrecében, mint aki végképp beletörődött sorsába. Legfeljebb akkor mordult

egyét-egyét, amikor asszony vagy lány közeledett feléje.

Megkérdeztük dr. Anghy Csabát, az Állatkert igazgatóját, hogyan szabadulhatott ki az állat?

— Takarították »lakosztályát« — mondja az igazgató — és erre az időre átvezették szabadtéri ketrecébe. A Majomház nyári és téli ketrec-sorát egy keskeny kis folyosó választja el. Itt szökött meg, egy hirtelen mozdulattal áttörve a biztosító deszkafalat. Végigszaladt a folyosón, kiugrott a Majomház ablakán. Szabadsága mindössze másfél óráig tartott. Ennyi időbe telt, amíg ápolói — katonák, rendőrök és tűzoltók segítségével — elfogták a szökevényt.

Persze, a majomfi nyilván megbánta már egész cselgáncs-akcióját. Talán most azon tűnődik: hogyan is történhetett meg mindez, s halkan dudolja magában: nem tudom, mi az oka — tán a tavasz...

GÁL ZSUZSA

A nyári és a téli ketrecetek közti folyosón szabadult ki a rakoncátlan Fickó. A biztosító deszkaalagút tetejét áttörve...

... a Majomház építkezés alatt álló ablakán keresztül...

Az egyik napsütéses tavaszi napon — pontosan március 31-én délelőtt 11 órakor, mint erről egyik napilapunk röviden beszámolt — felharsant a budapesti Állatkert hangszórója: »Figyelem! Figyelem! Egy veszélyes majom kiszabadult ketrecéből! Vigyázat! Kérjük vendégeinket, óvatosan hagyják el a kertet!«

Mit tesz ilyenkor a pesti ember? Marad. Egyrészt egész egyszerűen nem hisz abban, hogy a kedves, játékos állat, amelyik olyan viccesen tud vigyorogni a rácson keresztül, szentől-szembe kerülve valóban életveszélyes. Másrészt roppant kíváncsi, milyen egy dzsungel-kaland a Városligetben — tehát nem a kijáratot keresi, hanem a kiszabadult vadat.

Nem volt nehéz megtalálni. Az embernagyságú majom őrjöngve és rikoltozva száguldzott összevissza. Nyomában ápolók és egyéb vadászok serege. A gyerekek sikongattak félelmükben. (Vagy örömeikben?) A majomfi megvadulásában (s férfiúi mivoltát hangsúlyozzuk, mert ebben az esetben ez egyáltalán nem mellékes) a szakemberek szerint a tavasznak volt jelentős szerepe. Ebben az illatos, fűszeres, virágbontó időszakban a hím majom nem ismer határokat. S valóban! A pávián először a ketrecében levő ápolójának ugrott, aki feltartott kézzel akarta útját állni. Előretartott karjából az állat jókora darabot harapott ki, mintegy háromcentiméter hosszúságú agyaraival. Áldozatát (mint holmi országúti motorosgengszter) a helyszínen hagyta és felrohant a jegesmedvék sziklabarlangjának tetejére. Onnan körülkémlelt a nagyvilágba, majd — mielőtt utolérhették volna — gyors elhatározással ismét neki-

... a farkasketrec tetején szökellve a vasúti sínekig...

útját, melynek kétméteres magassága nem jelentett számára akadályt — egy pillanat, és már kívül is volt a rabságot jelentő Állatkerten. Néhány percre szórakozottan sétált a sínek között, majd a közelítő vonat fűtőjét halálra remélve, visszaugrott az Állatkertbe. Ismét vad vágatába kezdett, melynek újabb áldozata egy csehszlovák turista volt. Az ápolók hiába üldözték, rohantak mindenhová utána — a majom fürgébbnek, ügyesebbnek, erősebbnek bizonyult. Most tűnt ki, milyen félelmetes az ereje. Valósággal elpöccintette maga elől az elébekerülőket. Hirtelen a főbejárat melletti kerítésnél termett, majd ismét kiszökött a kertből. Ott állt, csak állt — elképzeltető feltűnést kelteve a járókelőkkel, autókkal, villamosokkal teli utcán. Ám a következő pillanatban megindult. És rohant, száguldott, vágatott, ugrott fáradhatatlanul. Irány: a Vajdahunyad vára.

Itt már sikerült félkörben bekeríteni és vasvillákkal, fadarabokkal a tó vizébe szorítani. Katonák, rendőrök, tűzoltók segítettek az Állatkert egész ápolószemélyzetének. A hideg víz lehűtötte a felhevült állatot, lassan felocsudott. A rabságban felgyülemlett energiája percről percre fogyott. Lasszókat, hurkokat vetettek utána, végre az egyik célba talált. Négyen fogták a kötél végét,

... üldözték árkonbokrón-rácson át...

... amíg a városligeti tó partján elfogták...

... és rács mögé helyezték

(Ifj. Schüller Alfréd felv.)

